

From: Yannice De Bruyn yannicedebruyn@pb07.wixemails.com
Subject: Mijn weekend begint op maandagmorgen ...
Date: 15 January 2025 at 09:44
To: Yannice De Bruyn yannicedebruyn@gmail.com

YD

Kun je dit bericht niet zien? [Open het in een browser](#)

eerlijk over moederen # 17

Niet wat ik me had voorgesteld. Weekend vanaf maandag.
"OH, zo overprikkelend!" Opnieuw aan het werk :)

Even bijkletsen

He daar lieve jij,

Gelukkige januari! Gelukkige doordeweekse doe maar gewoon tijd. Het kerstdecor mag weg, geen overdadige diners meer, geen in het rondvliegend cadeaupapier, en even pauze van je schoonmoeder. Net als ieder jaar ben ik opgelucht dat de feesten voorbij zijn.

Onlangs leerde ik aan Maite het woord overprikkeling uit waarna ze

Onlangs legde ik aan Marie het woord overprikkeling uit, waarna ze vanop de fiets elk stuk flikkerend kerstlint aanwees en uitriep: OH! Zo overprikkelend!

Ze zijn wel mooi hoor, al die lichtjes. De nachten zijn lang, de dagen donker. In de aanloop naar Kerst word ik er helemaal blij van. En er was een tijd dat ik het jammer vond wanneer alles werd weggehaald. Dat we het toch even koude en donkere januari door moeten zonder licht en zonder feest.

Maar onlangs, fietsend tussen bos en kanaal, verlangde ik ernaar om de dag te zien ontwaken zonder kunstlicht. Om de grijze schemer in me op te nemen terwijl achter de wolken de zon opkwam. Om even niet die donkerte te verdrijven met licht, maar om ze te observeren voor wat ze is. De kale takken, de sobere kleuren, de dunne mist.

Als je naar de natuur kijkt in de winter dan zie je rust. Minimale inspanning. Maar in de mensenwereld gaat alles gewoon door. Wordt verwacht dat je even aanwezig en productief bent als altijd, of meer nog zelfs. We zijn druk met shoppen, koken, te veel eten, en sociaal ‘aan’ zijn. Terwijl ik het liefst in een berenholletje zou kruipen om te slapen en rusten.

Gelukkig nieuwjaar, zeggen we met z’n allen, terwijl reclame voor fitness studio’s weer overal opduikt. Maar we zitten toch nog midden in de winter? Het nieuwe jaar begint met het dartele gevoel van het eerste groen. En da’s gewoon nog even wachten.

Ondertussen probeer ik te bekomen van de kerstvakantie. Want de overprikkeling was wel degelijk *real*. De midweek met m’n schoonfamilie was niet wat ik me ervan had voorgesteld, en de rest van de vakantie waren de kindjes nogal veeleisend. Hadden ze wat opgepikt van de spanningen, of was het gewoon het gebrek aan structuur? Ik was in ieder geval opgetogen toen school en crèche weer opengingen.

Onlangs hoorde ik de ene mama tegen de andere zeggen: ‘Mijn weekend begint pas op maandagmorgen, als ik mijn koffie maak in de leraarskamer.’ Ze zei het met het ene kind aan haar arm terwijl ze het andere probeerde uitkleden. We stonden in de kleedkamer van de

sporthal, waar Maite elke zaterdag voor aap speelt bij de lokale turnvereniging. Van die gelegenheid maak ik gebruik om een uurtje op mijn laptop te tikken. En tussendoor bespied ik andere ouders.

Ik kan het iedereen aanraden. Als je even wat perspectief nodig hebt. Schrijf je kind in voor turnles. Of ga eens naar de Zoo, nog zo'n prima afkijkplek. Daar zie je dat je niet alleen bent. Andere ouders Lijden ook (mét hoofdletter).

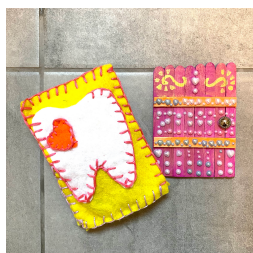
Die mama sloeg de nagel op de kop. Ik denk nog vaak aan haar uitspraak terug. Een rommelvrije omgeving waar je je koffie warm kunt drinken, drie ongestoorde gedachten op een rij kunt hebben, de emoties over het algemeen niet bijzonder hoog oplaaien, en ik me in controle voel over mijn tijd. Dat geeft zoveel mentale rust dat de inspanning erbij verbleekt. Thuis zijn met de kinderen is veel en veel vermoeiender.

En dat weet ik nu omdat ik sinds kort ook zelf weer buitenshuis werk. Sinds begin december ben ik communicatiemedewerker bij het Waarderingsplatform. Dit is een pilootproject waar zorggebruikers een review kunnen achterlaten over hun zorglocatie. Ik mag er niet alleen schrijven, maar ook creatief en strategisch meedenken. Helemaal m'n ding!

En wát is het fijn om terug in mijn hoofd te kunnen kruipen. Dat blijft wat ik het beste kan en het liefste doe. Ja, het was fantastisch om zo lang thuis te kunnen zijn en voor mezelf en m'n baby te kunnen zorgen. Maar het was goed geweest. Ik was klaar voor iets nieuws.

Dan wens ik je nog hele gewone dagen. Een beetje moody wanneer het mist, en opgetogen onder de heldere winterzon. Rustend, tot het zachtjesaan weer lente wordt.

Liefs,
Yannice

'Wat is er met mijn tand gebeurd?'

'Weet je wat er met mijn tand is gebeurd?' vroeg mijn dochter op de achterbank aan haar vriendje. Ik ging een beetje verzitten op mijn stoel. Tja ... Dit verhaal zal ik alvast nooit vergeten. De fase waarin tanden zomaar uit kunnen vallen, rinkel rinkel op haar bord, zijn we nog maar net ingegaan.

Hóe? Kán? Dít? Nú?!

Kwam het onverwacht? Nee, misschien niet geheel. Maar ik had het me toch veroorloofd om een beetje hoop te koesteren. Misschien kon het andere kamp het net halen. Niet dat daarmee de democratie gered zou zijn, maar we hadden misschien vier jaar uitstel gekregen. In plaats daarvan won Trump.

Borstvoeding: gepusht of gedwarsboomd?

Er staan te weinig hulp en middelen tegenover de retoriek van het 'vloeibare goud', maar in plaats van het systeem worden moeders met de vinger gewezen. 'Idris, wil je boobie?' is nog steeds de vraag waar het kleinste stemmetje hier met het grootste enthousiasme 'ja' op antwoordt.

Omslagafbeelding: [Wyxina Tresse](#)

Delen op social media

Bezoek het blog

